

Пісенна столиця України

Маршрут: Гірськолижно-туристичний комплекс «Мигово» - Сторожинець – Чернівці – ГТК «Мигово».

Тривалість: 6 годин.

Протяжність автотурмаршруту: 140 км.

Пропонуємо вам відкрити для себе дивовижне місто Чернівці, історія якого нараховує більше 600 років. Славне місто вважається перлиною архітектури, його також величають «маленьким Парижем». Його образ формували покоління видатних зодин, втілюючи архітектурні смаки свого часу.

Початок пішохідної екскурсії Чернівцями – Центральна площа міста, у минулому – майдан Ринок або Рінгплайс, яку вже майже два століття вважають серцем міста. Ратуша, зведена на площі в 40-х рр. XIX ст., закріпила за майданом статус центру Чернівців та головного осередку міського життя. Кожного дня, рівно о 12:00 години, з балкону вежі ратуші на всі чотири боки міста лунає мелодія «Марічки», яку виграє на трубі сурмач у буковинському народному вбранні.

Промінцем від Центральної площі тягнеться єдина у Чернівцях вулиця Ольги Кобилянської (в минулому – Молодіївська, пізніше – Панська). Старожили розповідають, як тодішню ще Панську двірники мили водою з милом по кілька разів на день, а поліціант примушував кожного «нечепуру» з брудним взуттям гарно витерти його, перш ніж ступити на бруківку.

Головним православним храмом Чернівців є Кафедральний Собор Святого Духа. Перший камінь у його фундамент був закладений у липні 1844 року.

Собор вражає своєю величною красою. Побудований він у стилі італійського Ренесансу, причому за основу був взятий один із проектів Петербурзького Ісаківського Собору. Домінантою архітектурної композиції є монументальний купол заввишки 46 м. Крім нього церкву увінчують ще два куполи, а також дві вежі-дзвіниці угорі з боків фасаду. У березні 2006 року біля храму було встановлено пам'ятник першому митрополиту Буковинської православної митрополії Євгену Гакману.

Діючою є Вірменська католицька церква східного обряду, яка функціонує вже протягом більше 137 років, з перервою на час перебування радянської влади на Буковині. Будівництво розпочалось у 1869 р., в історичному вірменському кварталі, а 9 жовтня 1875 р. творіння геніального чеського архітектора було урочисто освячене на честь Святих апостолів Петра і Павла.

В архітектурній композиції поєднано елементи романського, візантійського й готичного стилів, характерні для середньовічних буковинських монастирів, із традиціями вірменського культового зодчества. Завдяки чудовій акустиці храм від самого початку використовували як концертну залу, де влаштовували вечори церковного співу і музики. Нині у церкві знаходиться органний зал Чернівецької обласної філармонії.

Церква занесена в список будов, які охороняються державою.

Православну румунську національну традицію на Буковині уособлює Собор Святого Миколая. Він був побудований у 1939 році за зразком одного із шедеврів румунського середньовічного зодчества – храму в Куртя-де-Аржеш – місця останнього спочинку румунських королів. На зв'язок із румунською культовою архітектурою вказують оригінальні «кручені» бані церкви. Цьому собору випало бути одним із небагатьох чернівецьких храмів, який за радянської доби не закрили. Всередині зберігся самотутній інтер'єр буковинської церкви першої половини ХХ ст., зокрема й старовинний іконостас.

Вціліли також вітражі під банями та моці Святих мучеників.

Єдиним з трьох майданів тодішніх Чернівців, що зберігся дотепер, є Турецька площа. За австрійської доби вона була безіменна, але вирізнялася своєрідними «турецькими» назвами. Першою ланкою в цьому ланцюгу назв була Турецька криниця. Ще з австрійських часів її шпиль увінчував півмісяць, надаючи їй екзотичного «турецького» вигляду, що й визначило її назву. Ця криниця – найстаріше в місті водне джерело, історична пам'ятка, що збереглася з часів входження Буковини до Османської імперії.

Площа Святого Хреста знаходилася на роздоріжжі теперішніх вулиць Шолом-Алейхема, Шкільної й Головної. Звідси наприкінці ХVІІІ ст. розпочалася забудова міста новоспеченою австрійською владою. Площа стала, власне, першим архітектурним ансамблем австрійських Чернівців: мурований костел Воздвиження Святого Хреста разом із адміністративними спорудами – «Генеральським домом», гауптвахтою та сусідніми кам'яницями – надали їй привабливого, насправді європейського вигляду.

Одним із найстаріших майданів середмістя, який розквіт за австрійської доби, є площа Філармонії. Історія цього майдану сягає кінця XVIII ст., коли тут розташувався ринок, де торгували переважно мукою. Звідси і перша його назва – Мучний. В середині XIX ст. почали будувати житлові двоповерхові кам'яниці й площа почала набувати пристойного вигляду. Її вподобали чернівецькі меломани, які плекали мрію про власне концертне приміщення.

Зведеною у 1880 році, головною спорудою архітектурного ансамблю майдану, яка визначила сучасну назву площі, є колишня будівля Музичного товариства – сьогоднішня обласна філармонія.

Наприкінці XVIII ст. там, де тепер Театральна площа, була околиця міста, за якою починався густий ліс. На початку XX ст. на площі розпочалась активна забудова.

Площу офіційно назвали на честь монаршої особи ім'ям Єлизавети. До початку XX ст. попри пишну назву, Єлизаветпляц залишався пересічним базарним майданом, куди городяни навідувалися хіба що для купівлі харчів. Перевтілення цієї містечково-базарної площі в імпрезантильний і стильний європейський майдан відбулося завдяки спорудженню тут нового міського театру.

Споруда музично-драматичного театру є однією з найвідоміших пам'яток архітектури, яка прикрашає місто уже понад сто років. Перший камінь у фундамент майбутнього театру був закладений 1 серпня 1904 р., а вже 3 жовтня 1905 р. відбулося його урочисте відкриття. Театр побудований у стилі сецесії з переважанням елементів стилю ренесанс. Фасад споруди прикрашає арковий портал з двома парами колон з боків та скульптурною композицією з Аполлоном із лютнею в оточенні персонажів античних драм.

Декор інтер'єру виконано в стилі бароко з поєднанням білих і золотих тонів, що надає йому елегантності. Фойє та зала для глядачів пишно оздоблені різьбленням та необароковими скульптурами. Перед театром встановлений бронзовий пам'ятник Ольги Кобилянської, чие ім'я носить тепер театр.

Серед визначних пам'яток Чернівців особливе місце посідає архітектурний ансамбль колишньої Резиденції православних митрополитів Буковини і Далмації, включений до всесвітньої культурної спадщини ЮНЕСКО. Він був побудований на місці старого єпископського будинку в 1864-1882 рр. Нині тут розмістилися центральні корпуси Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Цей унікальний архітектурний ансамбль з'явився на світ завдяки зусиллям єпископа Євгена Гакмана. У 1863 р. він домогся від австрійського цесаря дозволу на будівництво нової просторої резиденції, гідної столиці Буковини. Наступного року, одразу після освячення Кафедрального Свято-Духівського собору, владика Гакман уже заклав наріжний камінь у фундамент майбутньої резиденції.

У головному корпусі знаходився осідок митрополита з просторими апартаментами, де він працював і відпочивав, та розкішними залами, у яких він влаштовував аудієнцію для високих гостей і де відбувалися єпархіальні засідання. У куті лівого крила корпусу розмістилася домашня церква владика – каплиця Івана Сучавського, з якої власно і розпочалося будівництво всієї Резиденції.

Серед приміщень головного корпусу своєю красою і величчю вражає Синодальна зала, одна з найгарніших в Європі. Вона була оздоблена мармуром (звідси її теперішня назва – Мармурова) і обставлена бічними галереями колон, на які спиралася декорована орнаментикою дерев'яна стеля.

Позаду головного корпусу Резиденції був закладений дендропарк площею близько 5 гектарів. Більша його частина виконана у ландшафтному стилі. Тут поруч з екзотичними видами дерев ростуть місцеві: клени, дуби, липи, граби. Парк

донині зберіг елементи декоративного оформлення: штучні гірки, садові лави, скульптури.